

Κλασική

ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΕΣ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΚΟΑ ΚΑΙ ΚΟΘ

► Του ΓΙΑΝΝΗ ΣΒΔΛΟΥ

Σαν μην υπάρχει άλλη ορχήστρα στη χώρα αντιμετώπιζουν –δηλαδή αγνοούν– ΚΟΑ και ΚΟΘ η μία την άλλη στη σύνθεση των προγραμμάτων τους: μέσα σε ένα διήμερο έπαιξαν διαδοχικά την «Κλασική» του Προκόφιεφ, γνωστό «ευκολάκι» για γέμισμα προγραμμάτων και, παρότι δημοφιλέστατο, καθόλου αντιπροσωπευτικό κομμάτι του ώριμου συμφωνικού έργου του Σοβιετικού συνθέτη. Υπό κανονικές συνθήκες, αυτή η σύμπτωση δεν θα συνιστούσε πρόβλημα, αφού οι δυο πόλεις απέχουν εκατοντάδες χιλιόμετρα και κάθε ορχήστρα έχει το δικό της, εγχώριο φιλόμουσο κοινό. Ωμως, στον βαθμό που οι συναυλίες μεταδίδονται διαδικτυακά και μάλιστα δωρεάν, μια ελάχιστη, αμοιβαία εποπτεία/συνεννόηση αναμφίβολα θα ήταν χρήσιμη.

Στις 20/2/2021 η ΚΟΑ υπό τον ταλαντούχο Στάθη Σούλη παρουσίασε ένα πρόγραμμα μαγνητοσκοπημένο στο κρατικό Μέγαρο Μουσικής στο οποίο κυριαρχούσαν τρία κοντσέρτα παιγμένα από σολιστές της ορχήστρας. Δύο από αυτά ήσαν για «άχαρα» όργανα που συνεισφέρουν στις εσωτερικές ηχητικές ισορροπίες χαμηλών συχνοτήτων του συνολικού συμφωνικού ήχου, έινθεν σπανιότατα μόνον κατ' εξαίρεση ακούγονται σολιστικά. Ο Γεώργιος-Θεόδωρος Παράκος πρόσφερε μian απρόσμενα απολαυστική ερμηνεία στο πνευματώδες, τυπικά βρετανικό «Κοντσέρτο για τούμπα» (1954) του Βον Γουίλιαμς. Με βελούδινο ήχο ανέδειξε ισορροπιμένα και καλαίσθητα την κλοουνίστικη, κωμωδίαρχικη διάθεση της επιτυγευμένα κοινόχρηστου μουσικής με τους εμβατηριακούς ρυθμούς και τα απόκοσμα, ερεβώδη σόλι. Ακολούθησε το «Κοντσέρτο για κοντραμπάσο αρ. 2» του Ιταλού δεξιοτέχνη κοντραμπασίστα και συνθέτη Τζοβάνι Μπιοτεσίνι (1821-1889), γνωστού ως «Παγκανίνι του κοντραμπάσου».

Ο Νίκος Τσουκαλάς έπαιξε με αψηφάδιαση ορθοτονία –μείζον προσόν σ' αυτό το όργανο– και εύπλαστη φραστική, πετυχαίνοντας, επιπλέον, να κάνει αυτό το τεράστιο όργανο να τραγουδάσει.

Η παρέλαση των κοντσέρτων ολοκληρώθηκε με το «Κοντσέρτο για κόρνο αρ. 4» του Μότσαρτ. Ο κορνίστας Κώστας Σίσκος διέπλεσε μια εξαιρετη ανάγνωση: ορθοτονικά ασφαλή, ακριβή, αβίαστη, που διεπιόταν από ευγένεια και κομψότητα ταιριαστές στην αυστηρή, στιλιζαρισμένα διακοσμική διάσπαση της μουσικής. Ο 32χρονος αρχιμουσικός διήχθη προσαρμόζοντας το βάρος του ορχηστρικού ήχου, την αιχμηρότητα και τη ρευστότητα της φραστικής και τη θερμοκρασία των αναγνώσεων στο διαφορετικό ύψος κάθε κοντσέρτου. Η συναυλία ολοκληρώθηκε με την «Κλασική» (1917) του Προκόφιεφ σε μια ανάγνωση ακριβή, με αθλητικό σφρίγος παρότι υπερβολικά προσεκτική και μετρημένη. Καταλήγοντας, θα πρόσθετα

Ο Γεώργιος-Θεόδωρος Παράκος ερμηνεύει το «Κοντσέρτο για τούμπα» του Βον Γουίλιαμς με την ΚΟΑ

«Κλασική» του Προκόφιεφ εις διπλούν

ότι αποστολή της ΚΟΑ είναι πρωτίτως να προσφέρει προγράμματα για τους φορολογούμενους φιλόμους και δευτερευόντως να προβάλλει τα μέλη της. Παρότι αναμφίβολα ενδιαφέρουσες, συνθέσεις προγραμμάτων όπως η παραπάνω ελάχιστα αφορούν τους φιλόμους. Πόσο μάλλον όταν, υπό κανονικές συνθήκες, σιδηπότε βρίσκεται «εκτός πεπατημένης» αγνοείται συστηματικά...

Στις 21/2/2021 η ΚΟΘ ανάρτησε δωρεάν στο διαδικτυο συναυλία από το Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης υπό τον Γεώργιο Βράνο, στην οποία περιλάμβανε την «Κλασική» του Προκόφιεφ και το «Κοντσέρτο για πιάνο αρ. 24» (1786) του Μότσαρτ. Η εκτέλεση της α λα Μότσαρτ/Χάιντεν νεοκλασικής σύνθεσης του «κακού παιδιού» της σοβιετικής μουσικής ήταν ακριβής, σαφής, δυναμική αλλά, όπως και στην περίπτωση της ΚΟΑ, δόθηκε με αισθητή προσοχή και περισσή έμφαση στη μετρημένη απόδοση του ρυθμικού στοιχείου αναδεικνύοντας μάλ-

λον ανεπαρκώς τον πρωτίτως αυθόρμητο, στιλιστικά παιχνιδάριο, γεμάτο νεανική ενέργεια χαρακτήρα της μουσικής.

Το κοντσέρτο «Κοντσέρτο για πιάνο αρ. 24» (1786) του Μότσαρτ ερμήνευσε η πολυβραβευμένη Μαρτίνα Γιατκαουσκίτε, νικήτρια του 5ου Διεθνούς Διαγωνισμού Πιάνο «Γιώργος Θύμης» (2011). Η εκτέλεση ήταν απ' αρχής μέχρι τέλους γενικώς νηφάλια, αργή, δίχως βίαιες μεταπτώσεις, δίχως να ανεβάζει ιδιαίτερα υψηλές θερμοκρασίες. Τον άπλετο χώρο που της δόθηκε αξιοποίησε η 36χρονη Λιθουανή πιανίστρια στο έπακρο σε μια σαφώς μοσάρτεια ανάγνωση ενημερωμένα σύγχρονης αισθητικής. Με έμφαση στη λεπτομέρεια, με ελεγχόμενο βάρος ήχου (έπαιξε σε σύγχρονο πιάνο Steinway) και σε βάθος φροντισμένη φραστική ανέδειξε τέλεια το συντακτικό της μουσικής: έθετε διαρκώς, καλαίσθητα και με διακριτική έμφαση, σε ενεργό διάλογο κύριες και δευτερεύουσες διατυπώσεις, ενώ νοηματοδότησε με ευγένεια το βηματιστό ζετύλιγμα της γραφής (Δαρζέτο). Το παίξιμό της διέθετε άριστη αντίληψη της γεμάτης σκιασμένες στιγμές πάθους μοσάρτεια δραματοουργία, λαμπερό ήχο, διάφανη άρθρωση, καθώς επίσης ευφυή, δυναμική και αβίαστη απόδοση των εκτενών μερών ελεύθερης δεξιοτεχνίας που αξίζει να επισημανθεί ότι εδώ δεν προέρχονται από την πένα του Μότσαρτ.

Η Μαρτίνα Γιατκαουσκίτε στο «Κοντσέρτο για πιάνο αρ. 24» του Μότσαρτ με την ΚΟΘ υπό τον Γεώργιο Βράνο

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ